

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

C 439



Ediția în limba română

Comunicări și informări

Anul 59

25 noiembrie 2016

Cuprins

I Rezoluții, recomandări și avize

RECOMANDĂRI

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

2016/C 439/01

Recomandări în atenția instanțelor naționale, referitoare la efectuarea trimiterilor preliminare 1

RO

I

(Rezoluții, recomandări și avize)

RECOMANDĂRI

CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

Prezentul text constituie actualizarea recomandărilor adresate instanțelor naționale, adoptate imediat după intrarea în vigoare, la 1 noiembrie 2012, a noului Regulament de procedură al Curții de Justiție (JO C 338, 6.11.2012, p. 1). Întemeiate atât pe experiența dobândită cu ocazia punerii în aplicare a acestui regulament⁽¹⁾, cât și pe jurisprudența cea mai recentă, prezentele recomandări urmăresc să amintească trăsăturile esențiale ale procedurii preliminare și să furnizeze instanțelor care sesizează Curtea cu titlu preliminar toate indicațiile practice necesare pentru ca aceasta să se poată pronunța în mod util asupra întrebărilor adresate.

RECOMANDĂRI

în atenția instanțelor naționale, referitoare la efectuarea trimiterilor preliminare

(2016/C 439/01)

Introducere

1. Prevăzută la articolul 19 alineatul (3) litera (b) din Tratatul privind Uniunea Europeană (denumit în continuare „TUE”) și la articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (denumit în continuare „TFUE”), trimiterea preliminară reprezintă un mecanism fundamental al dreptului Uniunii Europene. Acest mecanism urmărește să garanteze interpretarea și aplicarea uniforme a acestui drept în cadrul Uniunii, conferind instanțelor din statele membre un instrument care le permite să sesizeze Curtea de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea”), cu titlu preliminar, cu întrebări referitoare la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unor acte adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii.
2. Procedura preliminară se bazează pe o colaborare strânsă între Curte și instanțele statelor membre. Pentru a asigura deplina eficacitate a acestei proceduri, este necesar să se amintească trăsăturile esențiale ale acesteia și să se aducă unele precizări care urmăresc să clarifice dispozițiile Regulamentului de procedură în ceea ce privește în special autorul și întinderea cererii de decizie preliminară, precum și forma și cuprinsul unei asemenea cereri. Aceste precizări – care sunt aplicabile tuturor cererilor de decizie preliminară (I) – sunt completate cu dispoziții aplicabile cererilor de decizie preliminară care necesită o celeritate particulară (II) și cu o anexă care recapitulează elementele esențiale ale oricărei cereri de decizie preliminară.

I. Dispoziții aplicabile tuturor cererilor de decizie preliminară**Autorul cererii de decizie preliminară**

3. Competența Curții de a se pronunța cu titlu preliminar cu privire la interpretarea sau la validitatea dreptului Uniunii se exercită la inițiativa exclusivă a instanțelor naționale, indiferent de împrejurarea dacă părțile din litigiul principal și-au exprimat sau nu și-au exprimat dorința cu privire la o sesizare a Curții. Întrucât este chemată să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată, instanța națională sesizată cu soluționarea unui litigiu – și numai ea – este cea care are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile fiecărei

⁽¹⁾ JO L 265, 29.9.2012, p. 1.

cauze, atât necesitatea unei cereri de decizie preliminară pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertința întrebărilor pe care le adresează Curții.

4. Calitatea de instanță este interpretată de Curte ca o noțiune autonomă a dreptului Uniunii, Curtea ținând seama în această privință de un ansamblu de factori, precum originea legală a organului care a sesizat-o, caracterul său permanent, caracterul obligatoriu al competenței sale, caracterul contradictoriu al procedurii, aplicarea de către acel organ a normelor de drept, precum și independența sa.
5. Instanțele statelor membre pot sesiza Curtea cu o întrebare referitoare la interpretarea sau la validitatea dreptului Uniunii în cazul în care apreciază că o decizie a Curții în această privință le este necesară pentru a pronunța o hotărâre (a se vedea articolul 267 al doilea paragraf TFUE). O trimitere preliminară se poate dovedi deosebit de utilă în special atunci când se ridică în fața instanței naționale o nouă chestiune de interpretare care prezintă un interes general pentru aplicarea uniformă a dreptului Uniunii sau atunci când jurisprudența existentă nu pare să furnizeze clarificarea necesară într-un cadru juridic sau factual inedit.
6. În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, acea instanță este însă obligată să sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminară (a se vedea articolul 267 al treilea paragraf TFUE), cu excepția cazului în care există deja o jurisprudență consacrată în materia respectivă sau a cazului în care maniera corectă de interpretare a normei de drept în discuție nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile.
7. Pe de altă parte, decurge dintr-o jurisprudență constantă că, deși instanțele naționale au posibilitatea de a respinge motivele de nevaliditate invocate în fața lor împotriva unui act al unei instituții, al unui organ, al unui oficiu sau al unei agenții a Uniunii, posibilitatea de a declara un asemenea act ca nefiind valid este, în schimb, de competența exclusivă a Curții. Atunci când are îndoieli cu privire la validitatea unui astfel de act, o instanță a unui stat membru trebuie, așadar, să se adreseze Curții, indicând motivele pentru care apreciază că acel act nu este valid.

Obiectul și întinderea cererii de decizie preliminară

8. Cererea de decizie preliminară trebuie să se refere la interpretarea sau la validitatea dreptului Uniunii, iar nu la interpretarea normelor dreptului național sau la aspecte de fapt invocate în cadrul litigiului principal.
9. Curtea nu se poate pronunța asupra cererii de decizie preliminară decât dacă dreptul Uniunii este aplicabil cauzei principale. În această privință, este indispensabil ca instanța de trimitere să expună toate elementele pertinente, de fapt și de drept, care o determină să considere că dispozițiile dreptului Uniunii sunt susceptibile să se aplice în speță.
10. În ceea ce privește trimerile preliminare care se referă la interpretarea Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, este important să se amintească faptul că, în temeiul articolului 51 alineatul (1) din aceasta, dispozițiile cartei se adresează statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii. Deși ipotezele unei asemenea puneri în aplicare pot fi diverse, este totuși necesar ca din cererea de decizie preliminară să reiasă, în mod clar și neechivoc, că o altă normă de drept al Uniunii decât cartea este aplicabilă cauzei principale. Întrucât Curtea nu este competentă să se pronunțe asupra unei cereri de decizie preliminară atunci când o situație juridică nu intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, dispozițiile cartei eventual invocate de instanța de trimitere nu pot constitui prin ele însele temeiul acestei competențe.
11. În sfârșit, deși, pentru a-și pronunța decizia, ia în mod necesar în considerare cadrul juridic și factual din litigiul principal, astfel cum a fost definit de instanța de trimitere în cererea sa de decizie preliminară, Curtea nu aplică ea însăși dreptul Uniunii în acest litigiu. Atunci când se pronunță asupra interpretării sau a validității dreptului Uniunii, Curtea încearcă să ofere un răspuns util pentru soluționarea litigiului principal, însă instanța de trimitere este cea căreia îi revine sarcina de a deduce consecințele concrete din răspunsul Curții, înlăturând, dacă este cazul, aplicarea normei naționale considerate incompatibilă cu dreptul Uniunii.

Momentul adecvat pentru efectuarea unei trimiteri preliminare

12. O instanță națională poate adresa Curții o cerere de decizie preliminară de îndată ce constată că, pentru a soluționa cauza cu care a fost învestită, este necesară o decizie asupra interpretării sau a validității dreptului Uniunii. Instanța națională este astfel cea mai în măsură să aprecieze în ce etapă a procedurii se impune adresarea respectivei cereri.

13. Cu toate acestea, având în vedere că această cerere va servi drept temei pentru procedura care se va desfășura în fața Curții și că aceasta din urmă trebuie să poată să dispună de toate elementele care să îi permită atât să își verifice competența de a răspunde la întrebările adresate, cât și să dea, atunci când este competentă, un răspuns util la aceste întrebări, este necesar ca decizia de a efectua o trimitere preliminară să fie luată într-o etapă a procedurii în care instanța de trimitere este în măsură să definească cu suficientă precizie cadrul juridic și factual al cauzei principale, precum și problemele juridice pe care aceasta le ridică. În interesul unei bune administrări a justiției, poate fi de asemenea indicat ca trimiterea să fie efectuată în urma unei dezbateri în contradictoriu.

Forma și cuprinsul cererii de decizie preliminară

14. Cererea de decizie preliminară poate să îmbrace orice formă admisă de dreptul național în materia incidentelor procedurale, însă trebuie avut în vedere că această cerere servește drept temei pentru procedura în fața Curții și că ea este notificată tuturor persoanelor interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții (denumit în continuare „statutul”) și în special tuturor statelor membre pentru a obține eventualele observații ale acestora. Necesitatea, corelativă, de a traduce cererea de decizie preliminară în toate limbile oficiale ale Uniunii Europene impune, prin urmare, instanței de trimitere o redactare simplă, clară și precisă, evitând detaliile inutile. Astfel cum experiența o demonstrează, aproximativ 10 pagini sunt deseori suficiente pentru a expune în mod adecvat cadrul juridic și factual al unei cereri de decizie preliminară.

15. Cuprinsul oricărei cereri de decizie preliminară este stabilit la articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții și este recapitulat în anexa la prezentul document. Pe lângă textul întrebărilor adresate Curții cu titlu preliminar, cererea de decizie preliminară trebuie să cuprindă:

- o expunere sumară a obiectului litigiului, precum și a faptelor pertinente, astfel cum au fost constatate de instanța de trimitere, sau cel puțin o expunere a circumstanțelor factuale pe care se întemeiază întrebările preliminare;
- conținutul dispozițiilor naționale care ar putea fi aplicate în speță și, dacă este cazul, jurisprudența națională pertinentă; precum și
- expunerea motivelor care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea sau la validitatea anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii, precum și legătura pe care instanța de trimitere o stabilește între aceste dispoziții și legislația națională aplicabilă litigiului principal.

În absența unuia sau a mai multe dintre elementele care precedă, Curtea poate fi pusă în situația de a se declara necompetentă să se pronunțe asupra întrebărilor adresate cu titlu preliminar sau de a respinge cererea de decizie preliminară ca inadmisibilă.

16. În cererea de decizie preliminară, instanța de trimitere trebuie să furnizeze referințele precise ale dispozițiilor naționale aplicabile faptelor din litigiul principal și să identifice cu precizie dispozițiile de drept al Uniunii a căror interpretare este solicitată sau a căror validitate este pusă în discuție. Cererea conține, dacă este cazul, un scurt rezumat al argumentelor pertinente ale părților din litigiul principal. Este util să se amintească în acest context că numai cererea de decizie preliminară este tradusă, nu și eventualele anexe la această cerere.
17. Instanța de trimitere poate de asemenea să își expună succint punctul de vedere cu privire la răspunsul care ar trebui să fie dat la întrebările adresate cu titlu preliminar. O astfel de expunere se dovedește utilă pentru Curte în special în cazul în care este chemată să se pronunțe asupra cererii în cadrul unei proceduri accelerate sau al unei proceduri de urgență.
18. În sfârșit, întrebările adresate Curții cu titlu preliminar trebuie să figureze într-o parte distinctă și în mod clar individualizată a deciziei de trimitere, preferabil la începutul sau la sfârșitul acesteia. Ele trebuie să fie comprehensibile prin ele însele, fără să fie necesară raportarea la expunerea de motive a cererii.
19. Pentru a facilita lectura acesteia, este esențial ca cererea de decizie preliminară să parvină Curții dactilografată și ca paginile și paragrafele deciziei de trimitere să fie numerotate.
20. Cererea de decizie preliminară trebuie să fie datată și semnată, apoi transmisă grefei Curții, prin scrisoare recomandată, la următoarea adresă: Rue du Fort Niedergrünwald, 2925 Luxembourg, LUXEMBOURG. Această

cerere trebuie însoțită de toate documentele pertinente și în special de coordonatele precise ale părților din litigiul principal și ale eventualilor lor reprezentanți, precum și de dosarul cauzei principale sau de o copie a acestuia. Acest dosar (sau copia lui) va fi păstrat pe toată durata procedurii la grefă, unde, sub rezerva unor indicații contrare ale instanței de trimitere, va putea fi consultat de persoanele interesate prevăzute la articolul 23 din statut.

21. În cadrul procedurii preliminare, Curtea preia în principiu datele conținute în decizia de trimitere, inclusiv cele referitoare la nume sau cele cu caracter personal. Prin urmare, în cazul în care apreciază a fi necesar, revine instanței de trimitere sarcina de a proceda ea însăși, în cererea de decizie preliminară, la ocultarea anumitor date sau la anonimizarea uneia sau a mai multe persoane ori entități vizate de litigiul principal.
22. După depunerea cererii de decizie preliminară, Curtea poate proceda de asemenea la o astfel de anonimizare, din oficiu sau la solicitarea instanței de trimitere ori a unei părți din litigiul principal. Pentru a-și păstra eficacitatea, o astfel de solicitare trebuie să fie formulată însă în stadiul cel mai precoce posibil al procedurii și în orice caz înainte de publicarea în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a comunicării referitoare la cauza vizată și de notificarea cererii de decizie preliminară persoanelor interesate prevăzute la articolul 23 din statut, care se produce de regulă la aproximativ o lună după depunerea cererii de decizie preliminară. Ca urmare a utilizării crescânde a noilor tehnologii ale informației și ale comunicării, o anonimizare efectuată după această publicare și această notificare este lipsită în mare parte de utilitate practică.

Interacțiunile dintre trimiterea preliminară și procedura națională

23. Deși instanța națională rămâne competentă în ceea ce privește luarea de măsuri asigurătorii, mai ales în cadrul unei trimiteri în aprecierea validității, depunerea unei cereri de decizie preliminară determină totuși suspendarea procedurii naționale până la momentul la care Curtea se pronunță.
24. Deși Curtea rămâne în principiu sesizată cu o cerere de decizie preliminară atât timp cât aceasta nu a fost retrasă, trebuie totuși avut în vedere rolul pe care Curtea îl are în cadrul procedurii preliminare, și anume acela de a contribui la administrarea efectivă a justiției în statele membre, iar nu de a formula opinii consultative cu privire la chestiuni generale sau ipotetice. Întrucât procedura preliminară presupune ca un litigiu să fie în mod efectiv pendinte în fața instanței de trimitere, aceasta are datoria de a avertiza Curtea cu privire la orice incident procedural susceptibil să aibă o incidență asupra propriei sesizări și în special cu privire la orice desistare, soluționare amiabilă a litigiului sau alt incident care conduce la stingerea procesului. Instanța de trimitere trebuie să informeze de asemenea Curtea cu privire la eventuala adoptare a unei decizii date într-o cale de atac formulată împotriva deciziei de trimitere și la consecințele pe care aceasta le are asupra cererii de decizie preliminară.
25. În vederea bunei desfășurări a procedurii preliminare în fața Curții și pentru a menține efectul său util, este important însă ca asemenea informații să fie comunicate Curții cât mai repede cu putință. Pe de altă parte, se atrage atenția instanțelor naționale asupra faptului că retragerea unei cereri de decizie preliminară poate avea incidență asupra gestionării unor cauze (sau a unei serii de cauze) similare de către instanța de trimitere. Atunci când soluționarea mai multor cauze pendinte în fața acesteia din urmă depinde de răspunsul pe care Curtea îl va da la întrebările adresate de instanța de trimitere, poate fi indicat ca ea să conexeze acele cauze în cererea de decizie preliminară pentru a permite Curții să răspundă la întrebările adresate în pofida unei eventuale retrageri a uneia sau a mai multe cauze.

Cheltuielile de judecată și asistența judiciară

26. Procedura preliminară în fața Curții este gratuită, iar Curtea nu se pronunță asupra cheltuielilor de judecată ale părților din litigiul pendinte în fața instanței de trimitere; sarcina de a se pronunța asupra acestui aspect revine acestei din urmă instanțe.
27. În cazul în care o parte din litigiul principal nu dispune de resurse suficiente și în măsura în care normele naționale o permit, instanța de trimitere poate acorda acestei părți asistență judiciară pentru acoperirea cheltuielilor, în special a celor de reprezentare, ocazionate de desfășurarea procedurii în fața Curții. Curtea poate de asemenea acorda o astfel de asistență în ipoteza în care partea în cauză nu beneficiază deja de asistență pe plan național sau în măsura în care această asistență nu acoperă – sau acoperă numai parțial – cheltuielile efectuate în fața Curții.

Corespondența dintre Curte și instanța națională

28. Pe toată durata procedurii, grefa Curții păstrează legătura cu instanța de trimitere, căreia îi comunică o copie a tuturor actelor de procedură, precum și, dacă este cazul, cererile de precizări sau de lămuriri considerate necesare pentru a se răspunde în mod util la întrebările adresate de această instanță.
29. La finalul procedurii, grefa transmite decizia Curții instanței de trimitere, care este invitată să informeze Curtea cu privire la măsurile pe care le va lua ca urmare a acestei decizii în cauza principală și să îi comunice decizia finală dată în cauza principală.

II. Dispoziții aplicabile cererilor de decizie preliminară care necesită o celeritate particulară

30. În condițiile prevăzute la articolul 23a din statut, precum și la articolele 105-114 din Regulamentul de procedură, o trimitere preliminară poate, în anumite împrejurări, să fie judecată potrivit procedurii accelerate sau potrivit procedurii de urgență. Aplicarea acestor proceduri este decisă de Curte pe baza prezentării de către instanța de trimitere a unei cereri corespunzător motivate și care stabilește împrejurările, de drept ori de fapt, care justifică aplicarea acestei sau a acestor proceduri sau, cu titlu excepțional, din oficiu, atunci când natura sau împrejurările proprii cauzei par să impună o asemenea măsură.

Condițiile de aplicare a procedurii accelerate și a procedurii de urgență

31. Potrivit articolului 105 din Regulamentul de procedură, o trimitere preliminară poate fi judecată potrivit procedurii accelerate, care derogă de la prevederile regulamentului menționat, în cazul în care natura cauzei impune examinarea acesteia în termen scurt. Întrucât această procedură impune constrângeri importante tuturor actorilor din procedură, în special ansamblului statelor membre, chemați să depună observații, scrise sau orale, în termene mult mai scurte decât termenele obișnuite, aplicarea sa nu trebuie să fie solicitată decât în împrejurări speciale care justifică o pronunțare rapidă de către Curte asupra întrebărilor adresate. Potrivit unei jurisprudențe constante, numărul important de persoane sau de situații juridice potențial vizate de decizia care trebuie să fie dată de instanța de trimitere după ce a sesizat Curtea cu titlu preliminar nu constituie în sine o împrejurare excepțională susceptibilă să justifice recurgerea la procedura accelerată.
32. Această constatare se impune cu atât mai mult în ceea ce privește procedura preliminară de urgență, prevăzută la articolul 107 din Regulamentul de procedură. Această procedură, care nu se aplică decât în domeniile reglementate de titlul V din partea a treia din TFUE, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție, presupune astfel constrângeri chiar și mai importante pentru actorii vizați, întrucât limitează numărul părților autorizate să depună observații scrise și permite, în cazuri de extremă urgență, să se omită complet faza scrisă a procedurii în fața Curții. Prin urmare, aplicarea acestei proceduri nu trebuie să fie solicitată decât în împrejurări în care este absolut necesară pronunțarea foarte rapidă de către Curte asupra întrebărilor adresate de instanța de trimitere.
33. Fără a fi posibil să se enumere aici în mod exhaustiv asemenea împrejurări, mai ales din cauza caracterului variat și evolutiv al normelor dreptului Uniunii care reglementează spațiul de libertate, securitate și justiție, o instanță națională poate, de exemplu, să ia în considerare prezentarea unei cereri de aplicare a procedurii preliminare de urgență în cazul, prevăzut la articolul 267 al patrulea paragraf TFUE, al unei persoane deținute sau private de libertate, atunci când răspunsul la întrebarea adresată este determinant pentru aprecierea situației juridice a acelei persoane, sau atunci când, cu ocazia unui litigiu privind autoritatea părintească sau stabilirea domiciliului copiilor de vârstă mică, competența instanței sesizate în temeiul dreptului Uniunii depinde de răspunsul la întrebarea preliminară.

Cererea de aplicare a procedurii accelerate sau a procedurii de urgență

34. Pentru a permite Curții să decidă rapid dacă se impune aplicarea procedurii accelerate sau a procedurii preliminare de urgență, cererea trebuie să expună cu exactitate împrejurările de drept și de fapt care demonstrează urgența și în special riscurile care pot apărea în cazul în care trimiterea este judecată potrivit procedurii obișnuite. În măsura în care este posibil, instanța de trimitere trebuie de asemenea să indice, în mod succint, punctul său de vedere cu privire la răspunsul care ar trebui dat la întrebările adresate. O asemenea precizare facilitează astfel adoptarea unei poziții de către părțile din litigiul principal și de către celelalte persoane interesate care participă la procedură și, prin urmare, contribuie la celeritatea procedurii.

35. Cererea de aplicare a procedurii accelerate sau a procedurii de urgență trebuie în orice caz să fie prezentată într-o formă lipsită de ambiguitate, care să permită grefei să constate imediat că dosarul impune o examinare specifică. În acest scop, instanța de trimitere este invitată să precizeze care dintre cele două proceduri este solicitată în speță și să menționeze în cerere articolul pertinent din Regulamentul de procedură (articolul 105, referitor la procedura accelerată, sau articolul 107, referitor la procedura de urgență). Această mențiune trebuie să fie înscrisă într-un loc care să poată fi identificat în mod clar în decizia sa de trimitere (de exemplu în antet sau prin act judiciar separat). Eventual, instanța de trimitere poate să facă mențiune despre această cerere într-o scrisoare care să însoțească trimiterea preliminară.
36. Referitor la decizia de trimitere însăși, caracterul succint al acesteia este și mai important într-o situație de urgență, întrucât contribuie la celeritatea procedurii.

Correspondența dintre Curte, instanța de trimitere și părțile din litigiul principal

37. Pentru a accelera și a facilita comunicarea cu instanța de trimitere și cu părțile din litigiul principal, instanța care prezintă o cerere de aplicare a procedurii accelerate sau a procedurii de urgență este invitată să indice adresa de e-mail și eventual numărul de fax pe care Curtea va putea să le utilizeze, precum și adresele de e-mail și eventual numerele de fax ale reprezentanților părților în cauză.
 38. O copie a deciziei de trimitere semnate împreună cu o cerere de aplicare a procedurii accelerate sau a procedurii de urgență pot fi transmise în prealabil Curții prin e-mail (ECJ-Registry@curia.europa.eu) sau prin fax (+ 352 43 37 66). Examinarea trimiterii și a cererii va putea începe încă de la primirea unei astfel de copii. Cu toate acestea, originalele actelor menționate trebuie transmise grefei Curții în cel mai scurt termen.
-

ANEXĂ

Elementele esențiale ale unei cereri de decizie preliminară**1. Instanța de trimitere**

Cererea de decizie preliminară trebuie să conțină indicarea precisă a instanței de trimitere și, dacă este cazul, a camerei sau a completului de judecată care se află la originea trimiterii și să menționeze coordonatele complete ale acestei instanțe în vederea facilitării contactelor ulterioare între aceasta și Curtea de Justiție.

2. Părțile din litigiul principal și reprezentanții lor

Indicarea instanței de trimitere este urmată de cea a părților din litigiul principal și, dacă este cazul, a persoanelor care le reprezintă în fața instanței. Aceste informații trebuie să fie cât mai complete posibil și să conțină în special, în decizia de trimitere sau în scrisoarea de însoțire a acesteia, adresa poștală exactă a persoanelor vizate, numărul lor de telefon sau de fax și adresa lor de e-mail, dacă dispun de o asemenea adresă.

Se atrage aici atenția instanțelor naționale asupra articolului 95 din Regulamentul de procedură al Curții și asupra punctelor 21 și 22 din prezentele recomandări. Dacă consideră necesar, instanța de trimitere trebuie să procedeze ea însăși, în cererea sa de decizie preliminară, la ocultarea anumitor nume sau date ori să transmită, pe lângă cererea de decizie preliminară integrală, o versiune anonimată a acestei cereri, care va servi drept temei pentru procedura în fața Curții.

3. Obiectul litigiului principal și faptele pertinente

Instanța de trimitere trebuie să descrie, succint, obiectul litigiului principal, precum și faptele pertinente, astfel cum au fost constatate sau acceptate de această instanță.

4. Dispozițiile juridice pertinente

Cererea de decizie preliminară trebuie să menționeze cu precizie dispozițiile naționale aplicabile faptelor din litigiul principal, inclusiv, dacă este cazul, deciziile jurisprudențiale pertinente, precum și dispozițiile din dreptul Uniunii a căror interpretare se solicită sau a căror validitate se contestă. Aceste mențiuni trebuie să fie complete și să cuprindă titlul și referințele exacte ale dispozițiilor în cauză, precum și referințele de publicare ale acestora. În măsura în care este posibil, citarea jurisprudenței, naționale sau europene, conține și numărul ECLI („European Case Law Identifier”) al deciziei vizate.

5. Motivarea trimiterii

Curtea nu se poate pronunța asupra cererii de decizie preliminară decât dacă dreptul Uniunii este aplicabil cauzei principale. Instanța de trimitere trebuie, prin urmare, să expună motivele care au determinat-o să aibă îndoieli cu privire la interpretarea sau la validitatea dispozițiilor dreptului Uniunii și legătura pe care ea o stabilește între aceste dispoziții și legislația națională aplicabilă litigiului principal. Dacă consideră util pentru înțelegerea cauzei, instanța de trimitere poate să expună aici argumentele părților în această privință.

6. Întrebările preliminare

Instanța de trimitere enunță în mod clar și distinct întrebările pe care le adresează Curții cu titlu preliminar. Aceste întrebări trebuie să fie comprehensibile prin ele însele, fără să fie necesară raportarea la expunerea de motive a cererii de decizie preliminară.

În măsura în care este posibil, instanța de trimitere indică de asemenea în mod succint punctul său de vedere cu privire la răspunsul care ar trebui să fie dat la întrebările adresate cu titlu preliminar.

7. Necesitatea eventuală a unei examinări specifice

În sfârșit, în măsura în care instanța de trimitere consideră că cererea pe care o prezintă Curții impune o examinare specifică, atât în ceea ce privește necesitatea prezervării anonimatului unor persoane vizate de litigiul principal, cât și în ceea ce privește eventuala celeritate cu care cererea trebuie să fie examinată de Curte, motivele care pledează în favoarea unei asemenea examinări trebuie să fie expuse în mod detaliat în cererea de decizie preliminară și, dacă este cazul, în scrisoarea care o însoțește.

Aspectele de formă privind cererea de decizie preliminară

Cererile de decizie preliminară trebuie să fie prezentate într-o manieră care să faciliteze prelucrarea electronică ulterioară a acestora de către Curte și în special într-o manieră care să permită scanarea lor și recunoașterea optică a caracterelor. În acest scop:

- cererile trebuie să fie dactilografiate pe hârtie albă, neliniată, de format A4;
- caracterele utilizate pentru text trebuie să aparțină unui font obișnuit (de exemplu, Times New Roman, Courier sau Arial) și trebuie să aibă o dimensiune de cel puțin 12 puncte în text și de cel puțin 10 puncte pentru eventualele note de subsol, cu o distanță între rânduri de 1,5, iar marginile paginii, orizontale și verticale, trebuie să fie de cel puțin 2,5 cm (sus, jos, la stânga și la dreapta); și
- toate paginile cererii, precum și paragrafele pe care le cuprinde trebuie să fie numerotate în mod continuu și în ordine crescătoare.

Cererea de decizie preliminară trebuie să fie datată și semnată. Ea se transmite prin scrisoare recomandată, împreună cu dosarul cauzei principale, grefei Curții de Justiție, la adresa Rue du Fort Niedergrünwald, 2925 Luxembourg, LUXEMBOURG.

În cazul formulării unei cereri de judecare a cauzei potrivit procedurii accelerate sau procedurii de urgență, se recomandă transmiterea în prealabil a unei copii semnate a cererii de decizie preliminară prin e-mail (ECJ-Registry@curia.europa.eu) sau prin fax (+ 352 43 37 66) și trimiterea ulterioară a originalului acestei cereri prin poștă.

ISSN 1977-1029 (ediție electronică)
ISSN 1830-3668 (ediție tipărită)



Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO